

Arven kan efter nr. 1 frigives, når det er en vel-færdssag for arvingen. Bestemmelsen svarer på dette punkt til den gældende arvelovs § 63.

I nr. 2 foreslås det, at justitsministeren kan tillade, at båndlagt arv efterfølgende frigives, når arven er af ringe værdi. Den gældende arvelovs § 58, stk. 2, anvendes i dag analogt til efterfølgende fritagelse i denne situation, og forslaget til nr. 2 lovfæster denne praksis. Praksis efter arvelovens § 58, stk. 2, forud-sættes derfor opretholdt.

Forslaget til nr. 3 åbner mulighed for, at båndlagt arv kan frigives, når det er åbenbart, at båndlæggelsen ikke længere tjener et rimeligt formål. Bestemmelsen tager sigte på de situationer, hvor de omstændigheder, der har dannet grundlag for arveladerens beslutning om at indsætte en båndlæggelsesbestemmelse i testamentet, har ændret sig. Forholdene kan have ændret sig således, at det må anses for givet, at båndlæggelse ikke længere tjener noget fornuftigt formål. Det kan f. eks. være tilfældet, hvis der gået mange år siden testamentets oprettelse, og det er åbenbart, at arvingen kan råde fuldt forsvarligt over midlerne. Bestemmelsen vil navnlig være relevant for friarvs vedkommende, hvor der i modsætning til den foreslåede regel om båndlæggelse af tvangsarv i § 58, stk. 1, ikke gælder nogen tidsbegrænsning. Efter overgangsreglen i lovforsla-gets § 103, stk. 3, kan nr. 3 imidlertid også anvendes på båndlæggelser, hvor arveladeren er død før lovens ikrafttræden.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 10.2.4.2. og pkt. 10.3.4.

Til § 57

Bestemmelsen omhandler udbetaling af den bånd-lagte arv i overensstemmelse med bestemmelser her-om i et testamente og svarer med sproglige moderni-seringer til den gældende arvelovs § 64.

Til § 58

Bestemmelsen omhandler båndlagte midlers for-mueart og udbygger den gældende arvelovs § 62, stk. 3.

Stk. 1, 1. pkt., indebærer, at båndlagt arv som ud-gangspunkt er skilsmissesæreje, men at arven bliver fuldstændigt særeje ved arvingens ægtefælles død som den førstafdøde (ægtefællebegunstigende kombi-nationssæreje). Den båndlagte arv vil således være sikret, hvis dødsboet efter arvingens ægtefælle er in-solvent, fordi de båndlagte midler ikke skal indgå i bo-delingen. Forslaget indebærer, at den båndlagte arv ved arvingens død bliver fælleseje, hvis arvingen ef-

terlader sig en ægtefælle. Hermed får den længstle-vende ægtefælle efter reglerne i lovforslagets kapitel 4 mulighed for at sidde i uskiftet bo også med denne del af arven. I den situation, hvor arvingen dør først, harmonerer forslaget med formodnings- og over-gangsreglen i § 17 i lov nr. 396 af 13. juni 1990 om ændring af retsplejeloven og straffeloven mv. (særeje-reformen), hvorefter bestemmelser om "særeje" i tes-tamenter, der er oprettet inden lovens ikrafttræden, skal forstås som bestemmelser om skilsmissesæreje, medmindre andet fremgår af omstændighederne. Ef-ter § 17 gælder dette dog ikke, hvis testator er afgået ved døden inden lovens ikrafttræden, eller hvis den tes-tamentariske bestemmelse er gjort uigenkaldelig.

Efter stk. 1, 3. *pkt.*, kan arvingen sammen med æg-tefællen ved ægtepagt bestemme, at arven skal være fuldstændigt særeje.

I *stk. 2* foreslås det, at hovedreglen om, at den bånd-lagte arv er skilsmissesæreje, og at arvingen og ægte-fællen ved ægtepagt kan bestemme, at arven skal være fuldstændig særeje, også skal gælde, hvis en båndlæ-ggelse ophører som følge af, at livsarvingen fylder 25 år, jf. lovforslagets § 53, stk. 1. Tilsvarende gælder, hvis der sker fritagelse efter § 53, stk. 2, frigivelse ef-ter § 56 eller udbetaling efter § 57.

I *stk. 3* foreslås det, at stk. 1 og 2 kan fraviges ved testamente. Arveladeren har således mulighed for f.eks. at fravige stk. 1, 1. *pkt.*, og bestemme, at den båndlagte arv skal være fælleseje, eller fravige stk. 1, 2. *pkt.*, og bestemme, at den båndlagte arv skal være fuldstændigt særeje også i den situation, hvor arvin-gen dør og efterlader sig en ægtefælle. Spørgsmålet om, hvorvidt arvelader også kan fravige stk. 1, 3. *pkt.*, og derved afskære arvingen fra ved ægtepagt at ændre skilsmissesærejet efter 2. *pkt.* til fuldstændigt særeje, er næppe særligt praktisk. Det følger af lov om ægte-skabets retsvirkninger § 28 b, stk. 2, at der ved ægte-pagt ikke kan træffes bestemmelse, der strider mod arveladers bestemmelse om særeje. Bestemmelsen er formentlig også til hinder for, at der ved ægtepagt træffes en bestemmelse, der strider mod en arveladers bestemmelse om fælleseje.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 10.2.4.4. og 10.3.4.

Til kapitel 10

Kapitlet indeholder regler om adgangen til at træffe testamentariske bestemmelser over friarv. Der fast-sættes regler om overtagelse efter vurdering, successi-onsrækkefølger og båndlæggelse af friarv.